

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/190/2018
Identifikačné číslo spisu: 2111211498
Dátum vydania rozhodnutia: 13.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2111211498.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N.. S. W., bytom S.. Y. XX, XXX XX H., zastúpeného JUDr. Gabrielom Stanislavským, advokátom so sídlom Štefánikova 35, 917 01 Trnava, proti žalovanej Strednej priemyselnej škole dopravnej Trnava, so sídlom Študentská 23, Trnava, IČO: 00 491 861, o určenie neplatnosti výpovede, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 12 C 79/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. marca 2018 sp.zn. 24 Co 33/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. novembra 2016 č.k. 12 C 79/2011-539 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodoval v poradí tretím rozsudkom po tom, čo Krajský súd v Trnave zrušil najskôr jeho rozsudok z 26. marca 2012 č.k. 12 C 79/2011-194 z dôvodu, aby doplnil dokazovanie so zameraním sa na posúdenie už len danosti výpovedného dôvodu a vyhodnotenie naplnenia zákonných podmienok a dôvodnosti použitého výpovedného dôvodu vo výpovedi danej žalovanou žalobcovi z hľadiska požiadavky na stupeň a odbor vzdelania, ktoré sú požadované pre výkon práce dohodnutej so žalobcom a potom jeho rozsudok z 18. júla 2014 č.k. 12 C 79/2011-426 z rovnakých dôvodov. Po doplnení dokazovania mal súd prvej inštancie zo zhodných tvrdení žalobcu a žalovanej za preukázané, že výpoveď žalovanej z 13. decembra 2010 číslo 0031/2010/SPŠDTt-15 bola žalobcovi doručená 14. decembra 2010. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v nej uplatnila ako výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 a ods. 2 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“) pre nesplnenie predpokladov ustanovených právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce a výpovedný dôvod skutkovo vymedzil tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Porovnaním obsahu tejto výpovede a výpovede z 3. decembra 2010 súd prvej inštancie zistil, že obe výpovede sú zhodné vo všetkých podstatných náležitostiach. Z výpovede svedkov O.. Č., O.. A., L.. C. ako aj z listu ZO

Odborového zväzu z 10. decembra 2010 mal súd prvej inštancie za preukázané, že odborový zväz 8. decembra 2010 prerokoval výpoveď z 3. decembra 2010. Súd prvej inštancie je toho názoru, že z takto „vopred“ prerokovanej výpovede mohla žalovaná vychádzať dovtedy, kým trval výpovedný dôvod, ku ktorému sa vzťahuje. Keďže text odborovým orgánom prerokovanej výpovede zamestnávateľa s dátumom 3. decembra 2010 je takmer identický s výpoveďou datovanou 13. decembra 2010 a žalobcovi danou 14. decembra 2010 (v oboch je rovnaký výpovedný dôvod a rovnako skutkovo vymedzený), treba mať podľa súdu prvej inštancie za to, že odborový orgán prerokoval žalobcovi danú výpoveď a teda hmotnoprávna podmienka výpovede v zmysle § 74 ods. 1 Zákonníka práce bola v danom prípade splnená. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2008 sp. zn. 3 Cdo 192/2007 a konštatoval, že nové prerokovanie výpovede z 13. decembra 2010, v ktorej uplatnený výpovedný dôvod už bol prerokovaný zástupcami zamestnancov v súlade s § 74 ods. 1 Zákonníka práce, nebolo potrebné, nakoľko jedinou odlišnosťou listiny, ktorá obsahuje zástupcami zamestnancov prerokovanú výpoveď a listiny, ktorá obsahuje zamestnancovi danú výpoveď, je rozdielny dátum vyhotovenia a spisová značka, pričom ide len o interný údaj zamestnávateľa, ktorý nie je podstatným údajom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aj tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce, ktorej splnenie je tiež hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru, si žalovaná voči žalobcovi splnila. V konaní bolo podľa súdu prvej inštancie zhodným tvrdením žalobcu aj žalovanej preukázané, že žalovaná ponúkla 2. decembra 2010 žalobcovi miesto údržbára. Žalobca namietal platnosť výpovede aj z dôvodu, že žalovaná ho počas trvania pracovného pomeru na nespĺnenie kvalifikácie neupozornila a nevyzvala ho na doplnenie si kvalifikácie. Súd prvej inštancie uvádza, že Zákonník práce však takúto povinnosť zamestnávateľovi neukladá, preto žalovaná žiadnu povinnosť neporušila. Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenie žalobcu, že výpovedný dôvod pre nespĺnenie kvalifikácie nemôže byť daný z dôvodu, že žalovaná sa nepostarala o to, aby žalobca získal vysokoškolské vzdelanie II. stupňa, toto nie je podľa súdu prvej inštancie dôvodné. Z vykonaného dokazovania s poukazom na citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, nakoľko dôvody výpovede, ktorú dala žalovaná žalobcovi listom z 13. decembra 2010, doručeným mu 14. decembra 2010, podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1, ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce, sú dané a žalovaná zároveň splnila všetky hmotnoprávne podmienky platnosti výpovede, preto súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. marca 2018 sp. zn. 24 Co 33/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, konštatoval, že súd prvej inštancie podľa neho dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a tak s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu výpoveď daná žalovanou žalobcovi spĺňa všetky zákonné náležitosti a z tohto pohľadu je možné ju považovať za platnú. Ďalšou hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede je jej predchádzajúce prerokovanie so zástupcami zamestnancov. Uviedol, že z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne ustálil, že bola splnená i táto podmienka. Záver súdu vyplynul z dostatočného dokazovania a odvolací súd sa s ním stotožnil. Sporným zostal dôvod skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovanej, preto podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zameral dokazovanie na zistenie, t.j. či boli dané dôvody skončenia pracovného pomeru pre výpovedný dôvod použitý žalovanou. Aj tu je podľa odvolacieho súdu záver súdu prvej inštancie správny a odvolacie argumenty žalobcu sú opakovaním jeho tvrdení pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia vypořiadal a svoje závery dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil. Z obsahu spisu v danej veci je podľa odvolacieho súdu nesporné, že žalovaná si ponukovú povinnosť splnila, čo vyplýva zo zhodných tvrdení žalobcu aj žalovanej, že žalovaná ponúkla 2. decembra 2010 žalobcovi miesto údržbára, na ktorú ponuku si žalobca vymienil dať v lehote 7 dní žalovanej odpoveď. Žalobca sa však ani v lehote 7 dní ani neskôr k ponúknukej práci nevyjadril, čím ale zo strany žalovanej bola pri daní výpovede žalobcovi jej ponuková povinnosť ako ďalšia hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede z pracovného pomeru splnená.

3. Žalobca proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, a to na výklad splnenia

hmotnoprávnej podmienky, a to otázky prerokovania výpovede, ktorá bola predmetom konania. Uviedol, že súd prvej inštanície aj odvolací súd poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 72/2006. Žalobca konštatoval, že nesúhlasí so závermi oboch súdov v tejto otázke, pretože výpoveď, ktorá je predmetom konania nebola prerokovaná zástupcami zamestnancov žalovanej a išlo o ďalšiu výpoveď po pôvodnej z 3. decembra 2010, ktorú odborový orgán prerokoval a nesúhlasil s ňou. Uviedol, že je v presvedčení, že výpoveď z 13. decembra 2010 mala byť predmetom prejednávania odborovým orgánom a konštrukcia súdov ohľadom použitia a výkladu citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je jeho ustálenou rozhodovacou praxou, aj v prípade tohto konkrétneho prejednávania veci. Pokiaľ ide o otázku druhej podmienky výpovede, tam vytyka nepripustenie navrhovaného dôkazu, organizačnú štruktúru žalobcu, z ktorej by sa jednoznačne preukázalo, že ponúkané iné vhodné zamestnanie, konkrétne údržbára, sa takáto pozícia v organizačnej štruktúre nachádza, avšak už bola plne obsadená, podľa plánovaného počtu zamestnancov. Namietla, že týmto nesprávnym procesným postupom súdy znemožnili, aby uskutočnil jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žiada napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj prvoinštančného, zrušiť a vrátiť na opätovné prejednanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštanícia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštanície, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS

172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017).

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017).

17. Námiетка žalobcu, že súdy nepripustili ním navrhovaný dôkaz, a to organizačnú štruktúru žalovanej, z ktorej by sa podľa neho jednoznačne preukázalo, že ponúkané iné vhodné zamestnanie, konkrétne údržbára, sa v organizačnej štruktúre nachádza, avšak už bolo plne obsadené, dovolací súd poznamenáva, že nevykonanie navrhovaného dôkazu nie je dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť

dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993 (ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012), v zmysle ktorých nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania. Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

18. Podstatná časť námietok žalobcu sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

19. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

21. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a v tejto časti dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania v zmysle § 124 CSP možno vyvodiť, že žalobca ďalej vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

25. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach

4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

26. Z hľadiska obsahu dovolania žalobcu možno za právnu otázku, v ktorej sa podľa dovolateľa odvolací súd odklonil od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, považovať otázku splnenia hmotnoprávnej podmienky výpovede, a to otázky prerokovania výpovede odborovým orgánom, v prípade, ak je prerokovaná len skôr podaná výpoveď, ale neskôr podaná výpoveď nebola doručená na prejednanie odborovému orgánu.

27. Žalobca namieta, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nesprávne právne posúdili vec, keď poukázali na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 72/2016 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 84/2007. Namieta, že citované rozhodnutie ani nie je ustálenou rozhodovacou praxou a výpoveď z 13. decembra 2010 mala byť predmetom prejednávania odborovým orgánom. K tejto námietke, že rozhodnutie nie je ustálenou súdnu praxou, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

28. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiaciemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

29. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo

167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

30. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikročiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

31. V danom prípade žalobca v dovolaní neoznačil žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od právnych záverov ktorého sa odvolací súd mal odkloniť. Jeho dovolacia argumentácia v jednotlivostiach a aj komplexne nedáva podklad pre posúdenie, či skutočne došlo k ním tvrdenému odklonu.

32. Vzhľadom na to, že žalobca neuviedol rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého by sa odvolací súd pri rozhodovaní v danej veci odklonil, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol, nakoľko žalobca nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.